

Kavgı Bitmedi Daha Yeni Başlıyor

**Kavga Bitmedi
Daha Yeni Başlıyor
&
Tekel Güncesi**

Emek Kitaplığı: 1

Kitabın Adı: Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor

Yayına Hazırlayan: Rojin Bahar

Birinci Basım: Mart 2010

İSBN:xxxx

Yayın Sertifika No:15814

Baskı: Estet Ajans Matbaacılık

Merkezefendi Mah. Fazılpaşa Cad. 4. Zer San.

Sit.No: 16/26 Topkapı / İstanbul Tel: 212 565 17 74

Telif Eserleri Kanunu gereğince bu eserin bütün hakları
Yeni Dönem Yayıncılık'a aittir

Yeni Dönem Yayıncılık

Sofular Cad. Sofular Mah. 8/3 Fatih / İstanbul

Tel&Fax: 212 533 32 57

www.mucadelebirligi.com

Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor

TEKEL İŐÇİSİ SAVAŐIYOR ÖĞRENİYOR, ÖĞRETİYOR!

İlk günden beri aklımda, yaşadıklarımızı yazıya dökme vardı. Ama günler öylesine hızla geçiyor ki eğer daha fazla beklersem birçok şeyi unutacağım. Hatta keşke diyoruz ilk günden itibaren günlük şeklinde not tutsaymışız. Her günü bir yıl gibi geçen Tekel eyleminin bugün 13. günü saat 18:21... sonunda benim hayatımda unutamayacağım kadar çok deneyim elde ettiğim Tekel eylemini yazacağım için mutluyum. Bu eylem sadece Tekel işçileri için değil, tüm işçi sınıfı, emekçiler için inanılmaz derslerle dolu... Ve büyük bir umut olduğunu da söylemeliyim.

Ne demişti Sibel yoldaşım: “Eylem umudun anasıdır”. Bu sözün hiç bu kadar büyük anlamlar yüklü olduğunu düşünmemiştim. Bir kez daha eylemin öğreticiliğinde yola devam edecektik.

DEVRİMCİ SINIF MÜCADELESİNDE YENİ BİR KALKIŞ NOKTASI: TEKEL İŞÇİLERİNİN EYLEMİ

Son yılların en etkin devrimci kitle eylemlerinden biri olan TEKEL işçilerinin büyük eylemi üzerine çeşitli övgüler yapıldı, fakat eyleme yol açan gerçek koşullar ve eylemin devrimci anlamı ortaya konamadı. Kendisini yaratan gelişmeler, devrimci durum anlaşılmadan, bu büyük işçi eylemi anlaşılamayacağı gibi, eylemin işçi sınıfı mücadelesindeki rolü de ortaya konamaz.

Toplumun iç çelişkileri, emekçi kitlelerle karşıtlığı öyle bir noktaya geldi ki, bu aşamada eylem eylemi yaratıyor. TEKEL işçilerinin eylemi, bu koşulların bir ürünüdür. Ama aynı zamanda, sistemin çelişkilerini ve krizini şiddetlendiren bir fonksiyona sahip. İşçilerin eylemi başka emekçi eylemlerinin yolunu açıyor. Her ileri kitle eylemi, daha sonradan eyleme geçen emekçiler tarafından örnek alınır. Pratik bir örneğin, ileri bir eylemin her zaman etkileyici bir rolü vardır emekçi kitleler üzerinde. Eylemler eylemleri izlerken; eylemlere katılan insanların sayısı her seferinde biraz daha artarken; bütün bu eylemler, sosyal olaylar, politik çatışmalar kaçınılmaz hale gelen bir ayaklanmayı olgunlaştırıyor. Olayların ve mücadelenin yönü oraya doğrudur.

Bilinci reformist ve oportünist anlayışla felç olanlar, Leninist Parti'nin, hızla bir ayaklanmaya ve devrime doğru gidiyoruz demesi karşısında hemen itiraz ediyorlar. "Hani nerede?" Böyleleri tarihsel gelişmeyi sadece adım adım ölçerek ele alırlar. Tarihte sıçramalı ve yoğun gelişmeleri hesap etmezler. Tarih hep aynı tempoyla ilerlemez; kendi içinde sıçramalar içerir. Yoğun-devrimci dönemlerde olaylar ani, gelişmeler sıçramalıdır. Normal zamanlarda onyılları alan mesafe, bu dönemlerde günler içinde alınır. Şu birkaç aya TEKEL işçilerinin eylemi gibi birkaç eylem sığırdı. Milyonlarca işçinin, kamu emekçisinin eylemine son kırk yılın en büyük eylemi dendi. TEKEL eylemine de Avrupa'nın son on yılın en etkili eylemi deniyor. Bu bir sıçramadır. TEKEL eylemiyle sınıf hareketi ve mücadelesi genel olarak daha ileri bir noktaya sıçramıştır.

Tekelci sermayenin emekçi halk kitleleri üstünde uyguladığı faşist devlet terörünü artırması da genel gidişatı değiştirmiyor. Eylemci işçilerin eyleminin ilk gününde olduğu gibi, kitlelerin daha büyük bir öfke ve kararlılıkla devlet güçleriyle çatışmalarına yol açıyor. İktidarın işçilere yönelik baskısı eylem boyunca çeşitli biçimlerde sürdü, fakat bunun kitleyi geriletmede en ufak bir etkisi olmadı. İşçi kitlelerinin militan tavrı hiç değişmedi. Eylemde geçen her gün, kitlelerin öfkesini ve militanlığını biraz daha biletti.

Eyleme yönelik saldırılar ve baskılar öylesine yoğun oldu ki, kitleler, bunun karşısında devrimci bir anlayışla, hücumcu bir tavırla hareket etmek zorunda kaldı. İşçiler ayaklanmacı bir anlayışla harekete geçmeden, hiçbir sorunlarını çözemeyeceklerini çok iyi biliyorlar. Bu nedenle iktidarın üstüne cesaretle gidiyorlar. Eylemci işçilerin bu savaşı tavrı, bu yiğit tutumları çok geniş bir kitleyi etkiledi, onlara ileri atılmaları yolunda cesaret verdi. Daha şimdiden, emekçi halk kitleleri TEKEL işçilerinin örneğinden söz etmeye başladı.

Eylemde olan emekçilerin, eylemlerinin belli bir aşamasında açlık grevine gitmeleri ve ölüm orucunu gündeme getirmeleri, onların isteklerini kabul ettirmedeki, haklarını almadaki kararlılığının ileri bir göstergesi oldu. Birçok konuda olduğu gibi, bu konuda da devrimci hareketin mücadele tarzı, emekçi kitlelerin mücadele tarzı oluyor. Bütün bunlar, emekçi ve sömürülen yığınların bilinç ve pratikte nasıl bir gelişme gösterdiklerini ortaya koyuyor. Bu, devrimcileşmedir, devrim yolunda büyük bir sıçramadır. Devrim, bir avuç devrimcinin iradesi olmaktan çıkıp, geniş halk kitlelerinin iradesine dönüşmüştür. Devrimci kitle eylemleri, yükselen bir çizgide ilerliyor.

Sistemin keskinleşen çelişkilerini ve yoğun-devrimci gelişmeyi en alt düzeyde gösteren sosyal-reformist hareket ve bu konuda onlarla aynı noktada olan oportünist hareketler, güncel devrimci sınıf mücadelesini de bütün boyutlarıyla anlayamazlar. TEKEL işçilerinin devrimci sınıf mücadelesini hala anlayamadıkları gibi. Onlar halkların devrimci mücadelesine güven duymuyorlar. Her seferinde kitlelerin devrimci gücünü hafife aldılar. Devrimci kitlelerin mücadelesini hafife almayın; tarihi onlar yapar. Uzlaşmacı küçük-burjuva hareketlerin yaptığı, devrimci kitle eylemlerinin peşinden sürüklenmektir. Bakmayın bu sürüklenmecilerin “öncülük” gürültülerine; “öncülük” adına yaptıkları yaygaradan başka bir şey değildir. Devrimci kitleler ise öncülük yeteneğini pratikte ortaya koyuyor.

TEKEL işçilerinin mücadelesinde yeniden somutlanan işçi sınıfının öncülük gücü, toplumun ezilen ve sömürülen sınıflarını kendi etrafında birleştirme yeteneğine yalnızca proletaryanın sahip olduğunu göstermiştir. TEKEL işçilerinin eylemi, geniş emekçi kitleleri, küçük-burjuvaziyi, aydınları, öğrencileri harekete geçirmiş ve kendi eyleminde birleştirmiştir. Eylemci işçiler iktidara karşı eyleme geçtikleri için, devlet güçleriyle çatıştıkları için, emekçilerin ve halkların sempatisini ve desteğini kazandılar. Ancak burjuva devlete karşı mücadele, ancak faşizme ve burjuvaziye karşı mücadele geniş halk kitlelerini, sermaye egemenliğini, faşist devleti yıkma mücadelesinde birleştirme yeteneğini yalnızca proletarya gösterebilir.

Binlerce işçi haftalardır büyük bir eylemle sarsıyor toplumu. Aylarca eylemde o-

lan işçiler var. İzmir belediye işçilerinin aylarca eylem halinde olması ve bir ay süren İzmir-Ankara yürüyüşü, sınıf mücadelesi açısından çok önemli ve etkileyicidir. Emekçilerin her şeyi göze alan bir kavgaya tutuşması, içinde buldukları durumun bir sonucudur. Sermayeye ve onun devletine karşı harekete geçmede, sınıf bilincinin emekçiler içinde yaygınlaşmasının ve yıllar süren yoğun-devrimci mücadelenin etkisi çok açıktır. Bu etkilenmeyle birlikte, emekçi kitlelerin yaşadıkları sefalet koşulları, onları içinde oldukları duruma ve topluma karşı ayaklanmaya itiyor.

Her çalışan işçi, her an işsiz bir işçi olabilir. İşsiz kalan biri artık kolay kolay iş bulamıyor. İşsiz işçiler ordusu büyüdükçe büyüyor. Yaşam koşulları durmadan ağırlaşıyor. Yoksul insanların umutsuzluğu durmadan büyüyor. İşte emekçilerin içinde buldukları bu yıkıcı yaşam koşulları, onları sisteme karşı ölümüne bir eyleme, ayaklanmaya zorluyor.

İşçi eylemlerinin önemini sadece somut ekonomik kazanımlarla sınırlı görenlerin tersine, proletaryanın kurtuluşu açısından soruna bakanlar, bu eylemlerin önemini, emekçilerin kurtuluşundaki rolü ve yeri açısından değerlendirirler. TEKEL işçilerinin eyleminin güncel somut sonuçları ne olursa olsun, varlığıyla, emekçi kitlelerin, sermaye egemenliğini devirme tarihi devrimci devrimine bir itiş vermiştir. İşçilerin eylemi, bu yönde, yeni eylemleri ateşlemiş ve büyük bir enerjiyi harekete geçirmişti. TEKEL işçileri sermayenin ve sermaye devletinin saldırılarına karşı büyük bir savaş verme ve işçi sınıfı hareketini ileriye götürme onurunu taşıyacaklardır.

TEKEL işçilerinin eylemi, işçi sınıfının sermayeye ve faşizme karşı yeni bir kalkış noktasıdır. Emekçi sınıfın mücadelesinin bu noktaya gelmesi, ileri bir durumdur. Ancak emekçi kitleler hiçbir şekilde bu noktada durmayacak ve daha ileri gideceklerdir. Ve devrimci sınıf mücadelesi her kez yeni ve daha ileri bir hareket noktasına ulaşıyor. Bu savaşım, emekçi sınıf iktidara gelene dek yükselerek sürecektir. Kitleler, sömürücü sınıfın büyük bir terör ve katliama başvurusu karşısında bulunduğu noktadan geriye itilse de, emekçi sınıf elde ettiği deneyimlere dayanarak yeniden ve daha büyük bir güçle ileriye doğru gidecektir. Bu anlamda, elde ettiği deneyimler, işçi kitleleri için, ileriye gitmek için daima birer dayanak olacaktır.

Hızla yükselen ve yoğun bir biçimde gelişen emekçi halk hareketi, devrimci durumun bir sonucudur. Şiddetlenen kitle hareketi aynı zamanda sistemin krizini artıran bir rol oynuyor. Sistemin iç krizi derinleştikçe, kitle hareketi aktif olarak öne çıkıyor. Halk ayaklanması ve devrim, bu objektif koşullar içinde olgunlaşıyor. Objektif koşulların bir devrim için olgunlaşması yetmez; devrimin koşullarını bir devrime çevirecek olan öznenin, devrimci sınıfın, emekçi halk kitlelerinin devrime hazırlanması gerekiyor.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi Leninist Parti, tam da bunu yapıyor. Teoriyle, devrimci politikaları ve devrimci taktiğiyle, propaganda ve ajitasyon araçlarıyla ve pratik olarak emekçi kitleleri devrime hazırlıyor; devrimi pratik olarak örgütlüyor; TEKEL işçilerinin eyleminin içinde yer alarak, kitlelere proleter sınıf bilinci taşıyor, onları devrime yönlendiriyor. Var olan duruma karşı kitleleri ayaklandırmak; mevcut durumu devrim yoluyla değiştirmek için mücadele veriyor.□

KAVGA BİTMEDİ DAHA YENİ BAŞLIYOR

Tekel işçilerinin Ankara'nın orta yerinde yaptıkları büyük direniş Danıştay'ın kararını fırsat bilen sendikacılar tarafından bitirildi. Düzenin kalbinde, Meclis'e bir kaç yüz metrelik mesafede, bir işçi cumhuriyetini andıran "Çadır Kent"'in alelacele ve işçilerin iradesine rağmen ortadan kaldırılması Hükümeti bir parça rahatlattı.

Daha doğrusu, hem hükümet hem de bu büyük direnişi artık sırttan atılması gereken ağır bir yük olarak görmeye başlayan sendikacılar bu işten yağdan kıl çeker gibi sıyrıldıklarını sandılar ama gerçeğin böyle olmadığını anlamaları için uzun süre geçmesi gerekmedi.

Tekel işçileri direnişi zafer elde edene kadar sürdürmeye son derece kararlıydılar. Onun için sendikanın çadırların kaldırılması kararını protestolarla karşıladılar. Çadırların kaldırılmasını isteyenler işçiler değil, sendikacılarıdır. Sendikacılar ise, karşı çıksalar da işçilerin sendika kararlarına uyacaklarını biliyorlardı. Bu yüzden apar topar hazırlanmış bir açıklamayla çadırların sökülmesi kararını açıkladılar. Danıştay kararının yarattığı fırsat kaçırılmamalıydı.

Ne var ki bu arada ufak(!) bir hata işlediler. Şöyle: işçileri yatıştırmak için aslında direnişin bitmediğini, aksine her tarafa taşınacağını, "Her Yer Tekel Her Yer Direniş" sloganıyla hareket edeceklerini, çadırları sökme kararının eyleme verilmiş bir mola olduğunu, 1 Nisan'da Ankara'da toplanıp bir günlük eylem yapacaklarını söylemeyi de ihmal etmediler.

Sendikacılar, böyle bir söz verirlerken aslında günü kurtarmaya çalışıyorlardı. Kendileri verdikleri sözde ciddi değillerdi, işçilerin de bunu ciddiye almayacaklarını düşündüler. Tam tersi oldu. İşçiler, sendikanın söylediklerini fazlasıyla ciddiye aldılar ve gittikleri her yeri eylem yerine çevirmeye başladılar. Şimdi gözler 1 Nisan'a çevrilmiş durumda.

Ama Nisan ayında ortaya çıkacak durum ne olursa olsun “Tekel Direnişi” daha şimdiden işçi sınıfı tarihinde bir dönüm noktası olma özelliğini kazandı bile. Bu bakımdan bu büyük direniş her yönden incelenmeyi hak etti. Çünkü bu Direnişin etkileri, tıpkı 15-16 Haziran Direnişi gibi, bundan sonraki bütün işçi sınıfı hareketi üzerinde derin izler bırakacak, işçi sınıfının her bölümü, sermaye sınıfına ve devlete karşı eyleme geçerken “Tekel Direnişi” örneğinin yolundan ilerlemeye çalışacak.

Kitle eylemlerinin mantığı böyle işler. Kitleler, kendi yaşamsal sorunlarının çözümü için eyleme geçmeye karar verdiklerinde öncelikle, geride kalan en ileri eylemi tekrar etmeye çalışırlar. Yeni ve daha ileri bir eylem biçimi bulana kadar da bunu yaparlar. Ancak, tekrar ettikleri biçimden daha ileri bir biçim bulduklarında eskiyi hemen terk ederek yeni olana yönelirler.

Bu saptamamızı doğrulayan örnekler, “Tekel Direnişi” daha sürerken ortaya çıkmaya başladı. Tariş işçileri başka biçimlerle sonuç alamadıklarını görürlerse “Tekel Direnişi” örneğini tekrarlayacaklarını açıkladılar bile. Ama biz şimdi bu durumu bir kenara bırakarak, “Tekel Direnişi”nin başka yönlerine bakalım.

Emekçi Sınıfların Mücadele Birliği!

Tekel işçilerinin direnişi, daha ilk günlerinden itibaren emekçi sınıfların ilgi odağı oldu. Türkiye ve Kürdistan’da birleşik devrimin bütün toplumsal güçleri gözlerini “Tekel Direnişi”ne çevirdiler. “Tekel Direnişi” kısa zamanda tüm gözlerin üzerine çevrildiği bir odak haline geldi.

Neden? Nedeni basit. İki ülkenin emekçi sınıfları Tekel işçilerinin hükümete karşı bir eylem içinde olduğunu görüyorlardı ve Tekel işçilerinin zaferinin kendi mücadeleleri açısından önemini anlıyorlardı. Tekel işçilerinin kazanması ve hükümetin yenilmesi kendi zaferleri anlamına gelecekti. Çünkü böyle bir yenilgi hükümetin direncini kıracağı gibi kendilerine yol da açmış olacaktı.

Devrimci komünist mücadele açısından bu durumdan çıkarılması gereken başlıca iki sonuç vardır. Birincisi, bu kadar geniş bir kitlenin hükümetin işçi sınıfının bir bölümü karşısında yenilgisini istemesi kitlelerde hükümete ve hükümet somutunda aslında düzene karşı birikmiş öfkenin, devrimci eyleme duyulan isteğin, baskı ve sömürüden kurtulma isteğinin ne denli güçlü olduğuna işaret eder. Sayıları milyonlarla ölçülen emekçi sınıflar şimdi bu hükümetten ve hükümetin temsil ettiği düzenden kurtulma isteklerini bu şekilde açığa vuruyorlar.

İkinci önemli sonuç ise işçi sınıfının devrim mücadelesinde pratikte ortaya çıkan rolüne ilişkindir. “Tekel Direnişi” etrafında kenetlenen emekçi sınıflar, işçi sınıfının öncü rolünü pratikte kabul etmiş olduklarını, işçi sınıfını öncü olarak tanıdıklarını ortaya koymuş oldular. Nesnel koşullar bu somut eylemde işçi sınıfını kendiliğinden öne çıkardı ve kitleler işçi sınıfının öne çıkan bölümü etrafında kenetlenerek sınıfın rolünü kabul ettiklerini eylemleriyle gösterdiler.

“Tekel Direnişi” etrafında emekçi sınıfların ve gençliğin nasıl bir eylem ağı örgütlerini gördük, biliyoruz. Ortaya çıkan durum sosyal reformistlerin ve oportünistlerin söyledikleri “dayanışma”dan çok daha öte bir şeydi. Bu bir mücadele bir-

liği idi. Sözkonusu olan ortak düşmana karşı, aynı amaçlar için, aynı zaman diliminde emekçi sınıfların mücadelesiydi.

İşçi sınıfının değişik bölükleri olan Marmaray, Kent A.Ş, Çemen, Esenyurt Belediye işçileri ve daha sayamadığımız pek çok işletme/fabrika işçilerinin “Tekel Direnişii”ne yaklaşımları destek/dayanışma kavramlarıyla açıklanamaz. Yüz binlerce kamu emekçisinin, hükümetin tehditlerine rağmen iş bırakması da benzer kavramlarla açıklanamaz. Çünkü kamu emekçileri “Tekel Direnişii”nin zaferi için harekete geçerlerken kendi yaşamsal sorunlarının çözümü için de mücadele ettiklerinin bilincindeydiler. Direniş kendilerinin direnişiydi.

Sonuçta, milyonlarca emekçiyi içine alan bir mücadele birliği süreci ortaya çıktı. Şunun da altını çizmek gerekir: emekçi kitlelerin bu mücadele birliği sendikacıların engelleme çalışmalarına rağmen ortaya çıkmıştır. İş bırakma eylemine olsun, işçilerin Ankara’ya gelip eylem yapma isteklerine olsun en büyük engel burjuva sendikacılardan geldi. İşçilerin ve diğer emekçilerin Ankara’ya gelmelerini engellemek ya da iş bırakmaları önlemek için sendikacıların özel çaba harcadıklarını Tek-Gıda İş Başkanının kendisi açıkladı.

Demek ki, işçilerin önünde düzeni ve hükümeti koruyan bu sendikacı barikadı olmasaydı Ankara’nın milyonlarca emekçinin ayak sesleriyle sarsılması işten bile değildi. Ama durum ne olursa olsun, “Tekel Direnişii”, emekçi sınıfların mücadele birliğinde çok önemli ve ileri bir aşamanın yakalandığını; dipten gelen bu dalğanın bundan böyle büyüyerek ilerleyeceğini gösterdi.

Direniişin Zayıf Noktaları!

Bütün büyüklüğüne, sarsıcı etkilerine ve milyonları etkisi altına alan gücüne rağmen “Tekel Direnişii”nin zayıf yönleri de vardı. İşçi sınıfı hareketini bekleyen daha kapsamlı eylemlere hazırlık babında bu yönlerin de bilince çıkarılması gerekir.

Bu zayıf noktaların başında eylemin bir türlü sendikal etkiyi kıramaması geliyor. Eylemin işçilerin baskısıyla yapıldığını, işçiler tarafından hazırlandığını biliyoruz. Sendika, burada işçilerin isteklerine boyun eğmekten, daha doğrusu, uygun anı yakalayıncaya değin, boyun eğger görünmekten başka bir şey yapmadı. “Uygun an” direniş başladıktan sonra geldi. Sürecin başında, sendikaya rağmen yol almak zorunda kalan işçiler, eylem başladıktan sonra tek birleştirici unsur olarak sendikanın inisiyatifi altına girmek zorunda kaldılar.

Sendika, başından beri istemediği eylemi, işçilerin öfkesini üzerine çekmeden bitirmek için elinden geleni yaptı. Bu bilinen ve beklenen bir durumdu. İşçilerin yapması gereken ise komiteler ya da konseyler biçiminde örgütlenerek inisiyatifi sendikanın elinden almaktı. İster “Çadırlar Konseyi” ister “Çadırlar Komitesi” ya da başka bir ad altında olsun, işçiler kendi mücadele organlarını oluşturmalydılar.

Tekel işçileri “kazanmak için ne yapmalıyız” diye sorduklarında sosyal reformistler ve oportünistler işçilere sendikayı aşacak önerilerle gidemediler. Leninist Parti, işçilere komiteler ya da konseyler biçiminde örgütlenerek süreçle ilgili tüm kararları kendilerinin almalarını önerdi. Bu önemli bir noktaydı zira sendikanın türlü çeşitli oyunlarla direnişii bir şekilde bitirmeye çalışacağı gün gibi ortadaydı.

Ne yazık ki, işçiler Leninist Partinin önerisinin gereğini yerine getirmediler; getiremediler. İleri işçiler bu öneriyi yerinde bulmalarına karşın bunu yaşama geçirebilecek güç ve etkiyi kendilerinde bulamadılar. Bunda, kendilerine bu konuda hiçbir yardım ve destekte bulunmayan, sendikayla arayışı bozmamak için binbir takla atan sosyal reformist ve oportünist siyasetlerin payları olduğunu da eklemek gerekir.

Direnişin bir diğer zayıf noktası, talepler konusunda ortaya çıktı. İşçiler, kendiliğinden bilincin sonucu olarak taleplerini dar mesleki sınıf çıkarlarıyla sınırlamışlardı. Bu sınırlılık hem sendikanın hem de hükümetin işine geliyor, onların işini kolaylaştırıyordu. Çünkü hükümet olsun sendika olsun, eylemin sonuçsuz kalması için bir yandan taleplerin sınırlı kalması diğer yandan eylemlerin de dar ve sınırlı olması için özel çaba harcıyorlardı.

Yapılması gereken kendiliğinden ortaya çıkıyor. İşçiler ne eylemde ne de taleplerde kendilerini sınırlamalıydılar. Bir kez daha işçiler “kazanmak için ne yapmalıyız” diye sorduklarında sosyal reformistler ve oportünistler işçilerin kendiliğinden bilinci önünde diz çöktüler ve taleplerle eylemlerin sınırlı kalmasını hem onayladılar hem de önerdiler. Leninist Parti ise tersini yaptı. İşçilere kazanmak istiyorlarsa hem taleplerde hem de eylemde daha ileri gitmeleri gerektiğini, ancak bütün emekçi sınıfların ve Kürt ulusunun taleplerini kendi talepleri olarak öne sürerlerse arkalarındaki kitle desteğinin muazzam şekilde artacağını söylediler. İşçilerin, Kürt ulusunun ve tüm emekçi sınıfların yaşamsal sorunlarının çözümü bir iktidar meselesiydi. Onun için işçiler mücadele bayraklarının üstüne her şeyden önce “Bütün İktidar Emegün Olacak” şiarını yazmalıydılar. Bu, hem işçi sınıfının tarihsel rolüne hem de öncülük rolüne uygun olmalı.

Bunun dışında Leninist Parti işçilere, Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı talebini ileri sürmelerini önerdi. Bu talebin Tekel işçileri tarafından ileri sürülmesi “Tekel Direnişi”ne Kürt halkının kesin desteğini kazandıracaktı. Hükümet, “direnışin içinde PKK’lılar var” diyerek karşı yönde bir hamle yaptı. Böylece, Kürt halkının direnişe olası desteğinin önünü kesmeye çalıştı. Tekel işçileri bu hamleyle Kürt ulusunun özgürlük hakkını savunarak yanıt verebilirdi ve vermeliydi. Bunun yapılamaması direnişin bir başka zayıf noktasını oluşturdu.

Tüm yaşamsal sorunların çözümü bir iktidar –ve aynı anlamda bir hükümet- sorunuydu. Aslında Tek-Gıda İş başkanı farkında olmadan ve başka anlamda da olsa hükümet meselesini gündeme getirmişti. “Gerekirse hükümeti yıkarız” sözleriyle bu can alıcı sorunu ortaya atmış oldu. Tekel işçileri bu tartışmayı “Devrimci Demokratik Hükümet” hedefini öne çıkararak daha da derinleştirebilirlerdi. Bunu yapmaları, kurtuluş özlemiyle dolu kitlelerin kesin desteğini işçilere kazandırırđı.

Eylemde ve taleplerde ileriye doğru atılacak böyle bir adım hükümetin olsun sendikanın olsun asıl korkulu rüyasıydı. Onlar, işçileri hep bir beklentiye sokarak ve yerlerinde eylemsiz çakılı tutarak moral bozucu bir ortam yaratıp eylemin çözülmesini, işçilerin dağılmasını planlıyorlardı. Belki planladıkları olmadı ama korktukları da başlarına gelmedi.

Yine de biten bir şey yok henüz. Tekel işçilerinin dediğı gibi “Kavga Yeni Başlıyor”□

YAŞASIN HALKLARIN VE

İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

Hem İşçiyiz
Hem Seçim
Had'de Biliriz
Had'de Bildiririz

ISBN:978-605-61008-4-0

TEKEL İŞÇİLERİ